

[Finansministeren.]

Betegnelse. Rækkefølgen Sekretær, Fuldmægtig, Ekspeditionssekretær burde ændres, saaledes at Fuldmægtig og Ekspeditionssekretær blev byttet om. Jeg vil dertil sige, at en saadan Analyse af Navne ofte kan være forbundet med visse Vanskeligheder, men den Betydning, en Stillingsbetegnelse tillægges i det almindelige Omdømme, afhænger i det væsentlige af, hvad der ifølge Praksis lægges ind i Stillingen. Og Forholdet er dette, at Navnet Ekspeditionssekretær er meget gammelt i vor Centraladministration. Det benyttedes indtil 1919 som Betegnelse for den Fuldmægtig i forskellige Kontorer, som tillagdes et særligt Vederlag, 600 Kr., og som fungerede som Kontorets Souschef, Kontorchefens Stedfortræder. Ved den store Lønreform af 1919 afskaffedes Ekspeditionssekretærstillingerne, men Betegnelsen var saa eftertragtet, at de, som engang havde opnaaet den, blev ved at kalde sig Ekspeditionssekretær, hvis de da ikke avancerede til højere Grader.

Lønningskommissionen af 1929 fandt, det var nyttigt at have en Mellemstilling mellem Fuldmægtige og Kontorchefer og foreslog Ordningen genindført, dog saaledes, at Ekspeditionssekretærstillingen nu blev en virkelig Embedsstilling. Dette Forslag blev gennemført ved den Lønningslov af 1931, som vi endnu lever under, og jeg har ikke set eller hørt nogen Kritik af denne Ordning, før det ærede Medlem Hr. Vanggaard har udtalt sig kritisk herom i sin Finanslovtale. Jeg synes ikke, at det fremførte Argument fra det ærede Medlems Side er meget slaaende. Den Omstændighed, at en Betegnelse har faaet en væsentlig anden Betydning ved, at der føjes et nyt Ord til Grundstammen, er ikke noget nyt. Vi har oven i Købet en Stilling i Finansministeriet, der ogsaa ender paa „Sekretær“, men som nærmest er en Afdelingschefstilling, nemlig Stilling som Statsgældssekretær. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at man bør blive staaende ved den hævdvundne Anvendelse af de nævnte Stillingsbetegnelser.

Forsvarsministeren (Brorsen): Det ærede Medlem Hr. M. K. Sørensen har rettet en Henvendelse til mig om Forholdene inden for Redningsvæsenet. Det, hans Udtalelser særlig gik ud paa, var, at Lønningerne og i ganske særlig Grad den Betaling, der ydedes for Vagterne, var alt for ringe, og det ærede Medlem skildrede ret dramatisk de ensomme Vagter i Nattens Mulm og Mørke og foruden Uhyggen Faren for Miner og sligt ved Danmarks Kyster.

Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg for mit Vedkommende har meget tilovers for det Mandskab, som gør Tjeneste inden for Redningsvæsenet, men jeg tror ogsaa, at de bliver behandlet af Staten paa en særdeles anstændig Maade. De faar for det første et fast aarligt Vederlag. Det er ganske vist ikke særlig stort, men det faar de for at stille sig til Raadighed. Ved Siden af dette faste Vederlag faar de, hver Gang de i det hele taget er i Tjeneste, en særlig Betaling. Det faste aarlige Vederlag er for Opsynsmænd 600 Kr. om Aaret, for Baadsformænd 480 Kr. og for Baads- og Betjeningsmandskab 325 Kr., og hertil maa saa lægges et Tillæg, for Tiden i hvert paa ca. 15 pCt. Desuden modtager de, som sagt, Honorar, hver Gang de er i Virksomhed. Jeg skal saaledes nævne, at naar de bistaar ved et Redningsforetagende, tjener de fra 20 til 50 Kr. hver, og er der Tale om forgæves Møde, faar de 10 Kr., der kan stige til 15 Kr., for saa vidt de skal vente nogle Timer nede paa Stranden, uden at de i det hele taget behøver at gaa ud. Ved Dagøvelser faar de 10 Kr. og ved Natøvelser faar de 15 Kr. hver. Det er for Baadstationernes Vedkommende. For Raketstationerne er Tallene noget mindre.

Men derudover gaar de altsaa Vagt, og det faar de naturligvis ogsaa en særlig Betaling for. Det var den, det ærede Medlem i ganske særlig Grad, forstod jeg, var utilfreds med, idet han sagde, at en Betaling paa 1 Kr. 40 Øre i Timen i Virkeligheden var ret urimelig og burde forhøjes klække ligt. Forholdet er det, at der i 1925 blev fastsat en Betaling for denne Vagttjeneste paa 1 Kr. 25 Øre i Timen, men dette Beløb blev senere nedsat til 1 Kr. 10 Øre i Timen. Det blev atter forhøjet i 1930 til 1 Kr. 25 Øre i Timen, og fra den 1. April 1941 er det 1 Kr. 40 Øre i Timen.

Nu maa vi huske paa, at det, der er Tale om her, er en Bibeskæftigelse. De paa-gældende, der er ansat ved Redningsstationerne, er som Regel Fiskere, men de kan ogsaa tilhøre et andet Erhverv. Naturligvis vil jeg ikke paastaa, at det er store Tal, jeg her har nævnt, men jeg fastholder altsaa, som jeg begyndte med at udtale, at jeg synes, det er en anstændig Maade, dette Mandskab bliver aflønnet paa af Staten. Jeg kan i alt Fald forsikre det ærede Medlem om, at der er mange Nabokommuner, hvor man altsaa ikke har Redningsstationer, der vilde være yderst tilfredse, om de havde en saadan, hvor der var Adgang til en Bi-fortjeneste, der ikke er saa helt ringe, hvilket fremgaar af de Tal, jeg her har nævnt.